

Nikita Milivojević

Pot neizbrana

Režija Nikita Milivojević

Igrata Milena Zupančič

Nataša Barbara Gračner

mgp MESTNO
GLEDALIŠČE
PTUJ

Mestno gledališče Ptuj
Slovenski trg 13
2250 Ptuj

e pošta: info@mgp.si
spletni naslov: www.mgp.si

Nikita Milivojević

Pot neizbrana

Produkcija Mestnega gledališča Ptuj

Prevajalec Peter Srpčič
Avtor teksta, režiser in scenograf
Nikita Milivojević

Igralki
Milena Zupančič
Nataša Barbara Gračner

Koreografinja, izbor glasbe Amalia Bennett
Kostumografinja Stanka Vauda Benčević
Asistentka režiserja Nika Curk
Lektor in šepetalec Simon Šerbinek
Oblikovalec svetlobe Radomir Stamenković
Izdelovalec rekvizita maske Gorazd Prinčič

Tehnična ekipa Mestnega gledališča Ptuj:
Sandi Žuran, Irena Meško, Danijel Vogrinec,
Primož Menhart

Nikita Milivojević
Pot neizbrana

Vprašanje družbene izoliranosti in osamljenosti je osrednja tema pri predstavi Pot neizbrana po besedilu Nikite Milivojevića, ki je tudi režiser predstave. Iz več virov je črpal svoj navdih, največjega pa je gotovo ponudilo življenje v tem času, ko smo se vsi srečali s situacijo, ki nas je izolirala iz vsakdanjega vrvenja in ki nas je postavila v nek zaprt, samo naš svet, v katerem opazujemo zrcalno sliko svoje notranjosti. Tako se gledališče sveta ustvari v eni sobi in nosi v sebi tako poteze komedije kot tragedije, medtem ko je minevanje neizprosna lastnost vsega živega.

Avtor besedila in režiser Nikita Milivojević je v enem svojih intervjujev zapisal: »Kar se tiče same predstave, je na nek način posvečena moji mami. Besedilo sem napisal v času korone. Nikoli nisem preživel v zadnjih tridesetih letih toliko časa doma v svoji rojstni hiši, in to z mamo. Tako je nastalo to besedilo, ki je predvsem zgodba o osamljenosti, natančneje o spominih in sanjah. Kot kaže, so spomini in sanje tisto edino, kar nam zares pripada. To je drama spominov, izgubljenega časa, ki se ves čas vrača in nas obseda. To, kar se v tej predstavi vrača v življenje, je preteklost. Besedilo je namreč v veliki meri navdihnjeno z dramami Becketta. Hoteli ali ne, na koncu vedno pridemo do Becketta.«

Predstava, ki jo bo Mestno gledališče Ptuj uprizorilo z Mileno Zupančič in Natašo Barbaro Gračner, prikazuje starejši par: mamo in hči, ki prebivata v eni sobi, polni ostankov njunega življenja. Živita med smetmi, mačkami in v sebi nosita izkrivljene spomine. Igralki, ki ju ni treba posebej predstavljati, saj sta nosilki slovenske filmske in gledališke ustvarjalnosti, vsaka po svoje doživljata sedanost in težko zadržujeta mejo s preteklostjo. »Misiš, da živiš v sedanosti, preteklost pa je tik za tabo, kot senca,« pravi lik matere v predstavi. Hči ji na nekem mestu odgovarja: »Gozdna steza se razklala je na dvoje ... V tem jutru mirnem ju motrim, korak ni listja pomendral ... o eni sem razmišljal, drugo pa izbral ...«

Prav vsi smo se v preteklih letih soočali z izolacijo, ko smo bili neprosto voljno zaprti v mikrookolja naših domov. Upi, sanje in hotenja pa so se razblinjali kot fatamorgane. In bolj, ko lovimo privide, bolj smešni smo nekemu, ki to gleda iz varnega zavetja lastne normalnosti. Bolj bizarno, smešno in noro je videti to življenje za zaprtimi vrati onkraj življenja v javnosti.